

Arrest

nr. 192 030 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2017 met nummer 69671.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 juli 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van mevrouw A. E. O., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 17 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 10 april 2017.

De bestreden beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5dB lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19/09/2016 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: E. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: M. E. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maand en in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: •Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd, 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 of 2 beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of verwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantshapsband of het partnerschap met kan bewijzen door internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde maten kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die m dit verband worden voorgelegd.

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. '

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond .

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een uittreksel van de geboorteakte voor uitgegeven op 30/06/2016. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry' in register of births getuigt van de registratie van de geboorte van betrokkene op 9/03/2016 of 25 jaar na de geboorte (9/05/1991) van betrokkene.

Echter, de inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet behoudende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Volgens zijn eigen verklaringen (ABC inlichtingen blad) zou hij op 23.02.2016 aangekomen zijn in België, echter betrokkene legt daar geen enkel bewijs voor. Uit zijn voorgelegd paspoort blijkt dat hij ter identificatie een paspoort heeft voorgelegd dat is afgeleverd in België op 31.03.2016. Bij gebrek aan daadwerkelijk bewijs van inreis in België, kan niet worden vastgesteld of betrokkenes verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Hij kan evengoed al jaren in België of Europa verblijven en een akte hebben laten opmaken in functie van iemand die Belg geworden was.

Voor zover de verklaarde datum van inreis toch correct zou zijn, moet worden vastgesteld dat de akte pas werd geregistreerd in Ghana nadat betrokkene in België was aangekomen. Dat houdt uiteraard geen steek. Indien men het plan opvat zich in België te vestigen bij zijn moeder, zou toch mogen verwacht worden dat de akte wordt in orde gebracht voor het vertrek men gewoon een visum gezinshereniging aanvraagt. Het is veel goedkoper en veiliger om op legale wijze naar België te komen

dan op illegale wijze. Immers, nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene met een visum gezinshereniging naar België is gekomen.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen is het dat ook redelijk ertoe te besluiten dat de akte pas na aankomst bewust werd opgesteld om aan wetsontduiking te kunnen doen. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 1 May 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is dus redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Art. 40ter verwijst dienaangaande immers naar 40bis van de wet van 15.12.1980, Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving daarvan werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijs van het overmaken van geld via Ria door de referentiepersoon aan betrokkene op 19/01/2015 twv €600, 22/03/2015 twv €600, 17/05/2015 twv €406, 22/06/2015 twv €306, 3/07/2015 twv €50 en 22/12/2015 twv €50. Deze borderellen kunnen echter niet worden weerhouden als bewijsstukken, er valt immers niet van af te leiden in hoeverre de bedragen daadwerkelijk door betrokkene werden afgehaald.
- Bewijs dat betrokkene is vrijgesteld van het betalen van belastingen in 2014, 2015 en 2016. In hoeverre dit document relevant is, is niet helemaal duidelijk omdat we niet weten sinds wanneer betrokkene Ghana heeft verlaten, dit bij gebruik aan het paspoort waarmee hij zijn land is uitgereisd. Opmerkelijk is daarbij ook dat er expliciet op het attest staat dat betrokkene een 'niet-inwoner' is, dit bevestigt het vermoeden dat betrokkene reeds veel eerder het land heeft verlaten en mogelijks al jaren in Europa rondwaart. Op zich hoeft dat geen probleem te zijn, echter betrokkene dient dan wel eerst uit te klaren hoe hij tijdens verblijf in andere lidstaten in zijn levensonderhoud voorziet.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste was van in het land van herkomst of origine van de referentiepersoon.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel

7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de verwantschap en de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat enkel is gericht tegen de beslissing van weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 18 en 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt weergegeven als volgt:

“Aangezien verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging wenste te doen in functie van zijn Belgische moeder diende hij zijn geboorteakte voor te leggen.

Aangezien uit de informatie die de verwerende partij voorlegt blijkt dat de geboorteaktes zelden worden afgeleverd, behoudens wanneer een betrokkene deze nodig heeft, wat voor verzoeker het geval was. Artikel 44 K.B. dd. 08.10.1981 voorziet dat de aanvraag enkel rechtsgeldig kan gebeuren indien het bewijs van de bloedverwantschap met de burger van de Unie bij wie men zich voegt, wordt voorgelegd.

Deze bloedverwantschap dient derhalve te worden aangetoond met behulp van officiële documenten, die moeten worden gelegaliseerd, zoals voorgeschreven door artikel 30 W.I.P.R.

Verzoeker voldeed aan alle voorwaarden van de voorgaande rechtsregels:

- Hij legde een officieel document voor: zijn geboorteakte, afgeleverd door de officiële autoriteiten van Ghana;*
- Dit document werd gelegaliseerd.*

De verwerende partij betwist de inhoud van de akte, verwijzend naar artikel 18 WIPR evenwel zonder enig duidelijk bewijs of concreet element.

Algemene informatie hoe geboorteakten soms (!) in Ghana worden opgemaakt, kunnen bezwaarlijk volstaan om te stellen dat de inhoud van de geboorteakte van verzoeker onjuist is en er dus bijgevolg geen bloedverwantschap bestaat tussen partijen.

Hoewel de verwerende haar beslissing dient te steunen op juiste feiten en op basis daarvan tot een beslissing moet komen, vermeldt zij slechts 2 argumenten, zij het zeer vaag en vooral veronderstellingen.

1) De inreisdatum: deze datum is op zich irrelevant voor de aanvraag gezinshereniging en door te stellen dat de inreisdatum relevant is, voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet, wat evident niet kan aanvaard worden.

Bovendien, volledigheidshalve, daar waar de verwerende partij stelt dat verzoeker ‘evengoed al jaren in België of Europa verblijven en een akte hebben laten opmaken in functie van iemand die Belg geworden is’, dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van verzoeker evengoed correct kunnen zijn, en ook zijn.

2) Opmaak van de geboorteakte

De geboorteakte werd inderdaad opgemaakt, op het ogenblik dat verzoeker deze nodig had, maar de enige reden daarvoor is dat hij deze voordien ook niet nodig heeft gehad.

Ook daar opnieuw, veel veronderstellingen en vaagheden, maar geen enkel concreet gegeven of feit waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van wetsonduiking, wat nochtans vereist is door de materiële motiveringsplicht. Het is niet omdat het vrij gemakkelijk zou zijn om geboorteakten te laten opmaken door de Ghanese autoriteiten, zonder grondig onderzoek naar de echtheid, dat de inhoud van de geboorteakte van verzoeker onjuist is.

Het is aan de verwerende partij, als bestuur, om zich te baseren op concrete feiten, en algemeenheden kunnen bezwaarlijk de motivering vormen voor een beslissing ten aanzien van een individuele burger.

De artikelen 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, artikel 44 K.B. van 08.10.1981, artikelen 18 en 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, evenals de materiële motiveringsplicht werden derhalve geschonden.”

2.2. Verzoekende partij bemerkt in de eerste plaats dat zij een officiële geboorteakte, afgeleverd door de Ghanese autoriteiten heeft voorgelegd en dat dit document werd gelegaliseerd. Zij heeft derhalve een bewijs van bloedverwantschap voorgelegd zoals vereist door artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, waardoor zij voldoet aan de in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarden.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de vaststelling van de gemachtigde dat de inhoud van de voorgelegde geboorteakte wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR. Voor wat betreft de vaststelling dat door de gemachtigde niet kan worden nagegaan of haar verklaringen omtrent haar inreisdatum in België overeenstemmen met de werkelijkheid, voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet door *“te stellen dat de inreisdatum irrelevant is”*. Bovendien houdt de gemachtigde geen rekening met het gegeven dat haar verklaringen dienaangaande evengoed correct kunnen zijn, quod in casu. Aangaande de bevinding in de bestreden beslissing dat hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de geboorteakte pas werd geregistreerd in Ghana nadat zij in België was aangekomen, hetgeen geen steek houdt omdat men in een dergelijk geval zou mogen verwachten dat zij haar geboorteakte reeds in orde zou hebben gebracht voor haar vertrek naar België en dat zij vanuit haar land van herkomst een visum gezinshereniging zou hebben aangevraagd, geeft de verzoekende partij aan dat zij de geboorteakte pas dan heeft laten opmaken omdat zij dit document voordien niet nodig heeft gehad. Waar de gemachtigde bemerkt dat de inhoud van de geboorteakte eveneens wordt betwist op grond van de vaststelling dat deze laattijdig werd geregistreerd, in casu pas 25 jaar na haar geboorte en hij tot slot nog opmerkt dat haar besluit dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat de akte pas na aankomst in België bewust werd opgesteld om aan wetsontduiking te kunnen doen, wat steun vindt in bepaalde landeninformatie, waaruit blijkt dat het vrij makkelijk is, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten, voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde zich dienaangaande baseert op veronderstellingen en vaagheden, zonder zich te steunen op concrete gegevens of feiten. Het is niet omdat deze akten in Ghana soms op dergelijke manier worden opgemaakt, dat de inhoud van de geboorteakte die zij heeft voorgelegd, onjuist zou zijn. Het is aan de gemachtigde, conform de op hem rustende materiële motiveringsplicht, om zich te baseren op concrete feiten. Algemeenheden kunnen bezwaarlijk een afdoende motivering vormen voor de beslissing ten aanzien van een individueel geval, aldus verzoekende partij.

2.3. De Raad benadrukt in eerste instantie dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitsprekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoekende partij dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het is niet betwist dat verzoekende partij, ter staving van haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, een Ghanese geboorteakte voorlegde als bewijs van de bloedverwantschap met de Belgische referentiepersoon. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van

artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het vaststellen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van de bloedverwantschap met een Belgische onderdaan.

Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse (Ghanese) geboorteakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt toepassing gemaakt van artikel 18 van het WIPR.

Dit artikel luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Uit de memorie van toelichting blijkt dat het hierbij gaat om een “voorschrift van dwingende aard om de regels gesteld door de wetgever doeltreffend te maken”. Artikel 18 van het WIPR is een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het internationaal privaatrecht die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht.

Dit artikel moet aldus begrepen worden als het wijzigen of veinzelen van aanknopingspunten die van belang zijn voor de relevante conflictenrechtelijke regel teneinde te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht.

2.5. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in de eerste plaats wordt verwezen de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet alsook naar artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. De gemachtigde weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, vermeld in voornoemde artikelen.

Uit de bestreden verblijfsweigering blijkt ook een feitelijke motivering, met name dat het verblijf van meer dan drie maanden onder meer wordt geweigerd omdat verzoekende partij de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit en dit omdat de gemachtigde de voorgelegde Ghanese geboorteakte weigert te erkennen.

Wat betreft de niet-erkenning van de geboorteakte, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid ervan waarbij hij de inhoud van de akte betwist op grond van artikel 18 van het WIPR.

Daarbij geeft de gemachtigde eerst de concrete redenen weer op grond waarvan hij de inhoud van de geboorteakte betwist. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de inhoud van de voorgelegde akte wordt betwist omdat 1) uit de akte blijkt dat deze laatsttijdig werd geregistreerd, met name 25 jaar na de geboorte van de verzoekende partij, 2) de gemachtigde niet kan vaststellen of de verklaringen van de verzoekende partij dat zij (pas) op 23 februari 2016 zou zijn aangekomen in België overeenstemmen met de werkelijkheid, omdat de verzoekende partij geen enkel bewijs kan voorleggen van haar inreisdatum, en de verzoekende partij mogelijk dus evengoed al jaren in België verblijft en een akte heeft laten opmaken in functie van een persoon die Belg is geworden en 3) zelfs indien deze inreisdatum correct zou zijn, er dient te worden vastgesteld dat de geboorteakte pas werd geregistreerd

nadat de verzoekende partij al in België was aangekomen, hetgeen volgens de gemachtigde geen steek houdt. De gemachtigde merkt op dat, indien de verzoekende partij het plan opvatte om zich te vestigen bij haar moeder, van haar kon worden verwacht dat zij haar geboorteakte in orde brengt voor haar vertrek en zij vanuit haar land van herkomst een visum gezinshereniging had aangevraagd. Het is immers veel goedkoper en veiliger om op legale wijzen naar België te komen. Hierbij voegt de gemachtigde er aan toe dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij met een visum (gezinshereniging), en dus op legale wijze, naar België is gekomen.

Na dit geheel van opmerkingen te hebben overlopen, stelt de gemachtigde dat redelijkerwijze kan worden besloten dat de verzoekende partij pas na aankomst in België bewust de geboorteakte heeft laten opstellen om aan wetsontduiking te kunnen doen.

Het is op grond van deze concrete bevindingen dat de gemachtigde vervolgens besluit dat redelijkerwijze kan worden besloten dat de verzoekende partij deze akte bewust pas achteraf in België heeft laten opstellen om aan wetsontduiking te doen. Vervolgens merkt de gemachtigde op dat deze redenering steun vindt in de specifieke landeninformatie waarover hij beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat, registraties die niet hebben plaatsgevonden binnen een jaar na de geboorte, geen betrouwbaar bewijs van verwantschap uitmaken, aangezien deze registraties vaak plaatsvinden op vraag van de betrokkene, waarbij slechts weinig of geen documenten dienen te worden voorgelegd. De gemachtigde leidt uit deze informatie af dat het dus vrij gemakkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, is om geboorteakten op te laten maken via de Ghanese overheden.

Gelet op de voormelde concrete vaststellingen, is de gemachtigde van oordeel dat dit in casu het geval is, waardoor de inhoud van de geboorteakte wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR.

2.6. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de algemene informatie over hoe geboorteakten soms in Ghana worden opgemaakt, wordt toegepast op het concrete geval van verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de inhoud van de aangehaalde landeninformatie en de gevolgtrekking hieruit van de gemachtigde dat het dus vrij makkelijk is om zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud een geboorteakte te laten opstellen door de Ghanese autoriteiten, op zich niet wordt betwist in het verzoekschrift. Verder stelt de Raad vast dat, gelet op het voorgaande, de verzoekende partij geheel niet kan worden bijgetreden in haar standpunt dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot het verwijzen naar deze algemene informatie, zonder aan te geven op grond van welke concrete feitelijke elementen hij zich steunt om te besluiten dat dit in casu het geval is. Een dergelijk betoog vindt geen steun in de inhoud van de bestreden beslissing.

Weliswaar betwist de verzoekende partij – afgezien van de vaststelling dat de geboorteakte pas werd opgemaakt 25 jaar na haar geboorte – de concrete vaststellingen op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat hij de inhoud van de geboorteakte betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR. Zij kan echter niet worden gevolgd in haar betoog dat de inreisdatum irrelevant is voor de aanvraag gezinshereniging en dat de gemachtigde derwijze een voorwaarde toevoegt aan de wet. In de bestreden verblijfsweigering kan immers niet worden gelezen dat het bewijzen van de inreisdatum in België een voorwaarde is om een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging te verkrijgen. De bevinding dat niet kan worden vastgesteld of de verklaring van verzoekende partij met betrekking tot haar inreisdatum in België overeenstemt met de werkelijkheid, aangezien zij hier geen enkel bewijs van kan voorleggen, kadert louter in het onderzoek naar de erkenning van de voorgelegde buitenlandse akte conform artikel 18 van het WIPR. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, impliceert het niet kunnen nagaan van de inreisdatum in België bijvoorbeeld dat de verzoekende partij mogelijk reeds jarenlang illegaal in België verblijft en dat zij dan vervolgens een geboorteakte heeft laten opmaken bij de Ghanese autoriteiten in functie van een persoon die Belg is geworden om op die wijze alsnog een verblijfsrecht te bekomen in België. De gemachtigde stelt overigens niet, zoals verzoekende partij lijkt te insinueren in haar verzoekschrift, dat haar verklaringen met betrekking tot haar inreisdatum in België incorrect zijn, hij stelt enkel vast dat hij bij gebrek aan enig bewijs niet kan nagaan of haar verklaringen hieromtrent overeenstemmen met de werkelijkheid. Verzoekende partij verzekert dat haar verklaringen wel degelijk correct zijn, doch betwist niet dat zij in het kader van haar aanvraag geen enkel bewijs heeft voorgelegd van de datum waarop zij naar België is gekomen.

Tot slot argumenteert de verzoekende partij dat zij de geboorteakte inderdaad pas heeft laten opstellen toen zij al in België was, omdat zij dit document niet eerder nodig heeft gehad. Verzoekende partij betwist derhalve niet dat de geboorteakte pas werd geregistreerd nadat zij naar België was gekomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zelf heeft verklaard dat zij op 23 februari 2016 naar België is gekomen en dat de aanvraag om gezinshereniging met de Belgische referentiepersoon werd ingediend op 19 juli 2016, dit is vijf maanden na haar aankomst in België. Indien verzoekende partij naar België is gekomen om zich te vestigen bij haar voorgehouden Belgische moeder, kan inderdaad redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij deze officiële documenten reeds in haar land van

herkomst in orde brengt, om vervolgens van daaruit een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post, zodat zij op legale – en dus goedkopere – wijze naar België zou hebben kunnen reizen en zij, zo dient volledigheidshalve te worden opgemerkt, niet eerst op illegale wijze in België zou hebben moeten vertoeven. In de bestreden beslissing wordt nog opgemerkt dat uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij met een visum naar België is gereisd, hetgeen niet wordt betwist in het verzoekschrift.

2.7. Verzoekende partij maakt met haar bovenstaande betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde de beslissing tot verblijfsweigering heeft genomen op grond van onjuiste of onvolledige gegevens.

De Raad stelt vast dat de bestreden verblijfweigering op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoekende partij de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, nu de gemachtigde de inhoud van de voorgelegde geboorteakte betwist op grond van artikel 18 van het WIPR, derwijze dat dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het licht van de betwisting van de inhoud van de voorgelegde Ghanese geboorteakte overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet werd aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat het kennelijk onredelijk is om vervolgens het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 40ter, §2, eerst lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet te weigeren op grond van de vaststelling *“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maand en in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”*

De bemerking van verzoekende partij dat zij aan *“alle voorwaarden”* – zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit en de artikelen 18 en 30 van het WIPR – voldoet, omdat zij 1) een officieel document heeft voorgelegd en 2) dit document werd gelegaliseerd, gaat dan ook voorbij aan de vaststelling dat dit officiële document echter niet door de gemachtigde wordt erkend omdat hij de inhoud van dit officieel document betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR waardoor de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet werd aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikelen 18 en 30 van het WIPR kan niet worden weerhouden. Een schending van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit wordt evenmin aangetoond. Het eerste middel is ongegrond en kan niet leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.8. Verzoekende partij uit tevens kritiek op de beslissing van de gemachtigde om de Ghanese geboorteakte niet te erkennen omdat hij de inhoud ervan betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van de middelen inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd op grond van artikel 18 van het WIPR, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren op grond van artikel 18 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre de middelen ertoe strekken aan te tonen dat de gemachtigde in casu ten onrechte de buitenlandse geboorteakte niet heeft erkend en de Raad nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, zijn deze middelen –onder meer de aangevoerde schending van artikel 18 en 30 van het WIPR-, gezien de bevoegdheidsverdeling

tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechts-colleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat de buitenlandse geboorteakte in België niet erkend wordt omdat hij de inhoud van dit officieel document betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin zijn de middelen niet ontvankelijk.

2.9. Aangaande de in het verzoekschrift aangevoerde argumentatie met betrekking tot de vaststelling van de gemachtigde dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst, zodat om die reden evenmin is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad echter vast dat verzoekende partij zich met deze argumentatie richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partij haar bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, – omdat de voorgelegde buitenlandse geboorteakte niet in België kan worden erkend nu de inhoud ervan wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR –, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. De aangehaalde kritiek in het tweede onderdeel van het enig middel omtrent de beoordeling of zij heeft aangetoond in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, kan in casu dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Er worden geen argumenten aangevoerd tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing blijft dan ook onverminderd overeind.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES